

[Arbejdsministeren]

netop på grund af efterlønsordningen en stor indsats for at fastholde den ældre arbejdskraft, og man presser ikke, som fru Grethe Fenger Møller hævder det, de ældre ud af arbejdsmarkedet. Vi har faktisk ikke fået én eneste sag, som tyder på noget sådant, og jeg har spurgt i de faglige organisationer, om de kender til sådanne sager, og de kender heller ikke noget til det.

Man skulle tro efter hr. Glistrups indlæg, at der var udskrevet valg til folketinget kort før den debat, vi har her i dag. Jeg kan sige til hr. Glistrup, at det ikke er tilfældet, og derfor har jeg ikke interesse i at indlade mig i en egentlig vælgermødepræget diskussion, selv om det jo kunne forårsage efterårsferien for både hr. Glistrup og mig. Men jeg kan fuldt ud bekræfte, at hvis det stod til hr. Glistrups parti, så havde vi ingen efterlønsordning, så ville den blive afskaffet i morgen. Alle de mennesker, som har nydt godt af efterlønsordningen, og som har forventninger til den, kan være sikre på, at fremskridtpartiets holdning er: væk med efterlønsordningen, væk med efterlønsordningen! Det mener jeg er klart, koncist budskab, og jeg håber, at mange mennesker vil værdsætte den ærlige fasthed i hr. Glistrups argumentation, som her er fremkommet.

Jeg kan ikke anerkende hr. Glistrups bemærkninger om lovforslaget, og jeg kan slet ikke anerkende hr. Glistrups bemærkninger om, at der ikke er tale om en forsikringspræget ordning, som betales af arbejdsmarkedet selv. Vi har fremlagt et beregningsgrundlag, der viser, at meromkostningerne, nettoudgifterne ved denne ordning fuldt ud bæres af arbejdsmarkedet selv. Det er også et svar til hr. Tyroll. Når vi taler om, at $\frac{2}{3}$ belaster arbejdsgiverne i denne ordning, så er det $\frac{2}{3}$ af meromkostningerne, ikke af bruttoomkostningerne, ved efterlønsordningen. Det er klart, at en betydelig del af bruttoomkostningerne bliver finansieret af staten i kraft af besparelser på arbejdsløshedsdagpenge og i kraft af besparelser på førtidig folkepension, men de beregnede merudgifter bæres fuldt ud af arbejdsmarkedet selv, og det er den linje, regeringen og et flertal i folketinget har ønsket at fastholde.

Jeg har ikke noget at sige til fru Lilli Gyldenkilde om 60 pct.s grænsen ud over, at vores overvejelser ikke går i retning af at ophæve 60 pct.s grænsen, for så er det ikke mu-

ligt at køre videre med efterlønsordningen. Jeg tror ikke på, at der er politisk tilslutning dertil, og jeg tror, at det bliver meget svært på arbejdsmarkedet, i lønmodtagerorganisationerne, at skabe tilslutning til en arbejdsmarkedsfinansiering af ordningen. Man skal ikke glemme, at efterlønnen jo kun er én af mange ordninger, der finansieres af arbejdsmarkedet, og lønmodtagerne er vel ikke interesserede i at deltage i betaling af et så stort beløb som de over en halv milliard kroner, en ophævelse af 60 pct.s grænsen ville koste i nettomerdgifter.

Man kan altid diskutere, om den ordning, man lavede, med det normale dagpengebeløb, herefter 80 pct. af den højeste dagpenge-sats, til sidst 60 pct. af den højeste dagpenge-sats, er udtryk for den højeste visdom, der kan udfoldes med hensyn til, hvordan en efterlønsordning kan indrettes. Men det er sikkert fru Lilli Gyldenkilde bekendt, at den skala ikke er arbejdsministerens eller arbejdsministeriets, men er en skala udformet af næstformanden i Landsorganisationen, hr. Knud Christensen, den daværende formand for Metalarbejderforbundet, den daværende formand for Specialarbejderforbundet i Danmark og formanden for Fællesrådet af Tjenestemand- og Funktionærorganisationer, så det er altså en ordning udformet af lønmodtagerorganisationernes egne ledere ud fra den samfunds- og arbejdsmarkedsøkonomiske sammenhæng, der forelå.

Det, vi derimod har sagt, det vil jeg gerne sige til fru Lilli Gyldenkilde, er, at der er nogle få mennesker – det er også det, SiD har gjort opmærksom på – som har en meget klemt situation ved de 60 pct. Det drejer sig om enlige forsørgere, som jo ikke har pensionsfordelene, fordi det ikke er en pensionsordning på dette område, og disse menneskers problemer er vi parate til at kigge på.

Jeg skal takke hr. Arne Melchior og fru Lone Dybkjær for deres bemærkninger med tilslutning. Det er klart, at vi er parate til at forhandle videre om disse ting.

Jeg vil gerne sige til hr. Arne Melchior, at vi selvfølgelig står ved vore løfter, men vi ønsker en væsentlig del af kompensationen til arbejdsgiverne brugt til Arbejdsgivernes Elevrefusion, fordi vi tror, at netop spørgsmålet om fremskaffelse af et tilstrækkeligt antal lære- og praktikpladser er en vital opgave for erhvervslivet både på kort og navn-